

КОНЦЕРТ НА СИМФОНИЧНИЯ ОРКЕСТЪР НА ЛАЙПЦИГСКОТО РАДИО

На своя втори концерт във фестивала „Мартенски музикални дни“ Симфоничният оркестър на Лайпцигското радио се представи с програма, съставена главно от произведения на великите майстори на музикалната класика Моцарт и Бетховен. Оригиналната и убедителна интерпретация на творбите многократно увеличава постигнатия успех. Това естествено се свързва преди всичко с времето, високо професионално ръководство на диригента Херберт Кегел. С пестелив и много точен жест той изгражда последователно и логично творбите, разкривайки тяхната специфична красота и характерни качества, подкрепен най-активно от целия оркестров апарат. Съставен от напълно равностойни във всяко отношение групи, оркестърът музицира спокойно и естествено, със задълбочено вникване в стиловете особености на застъпените симфонии и инструментални произведения на бележитите композитори.

Увертюрата към операта „Вълшебният стрелец“ от Вебер бе постигната основно — с логичното развитие на спокойното въведение, в което извънкна чудесното соло на валдхорните, към стремителното и енергично алерго, откриващо се с майсторското изграждане на отделните кульминации и на творбата като цяло, съчетано с релефното очертаване и съпоставяне на драматичните и лирични епизоди.

В лицето на солиста Бурхард Глетциер Концертът за обой и оркестър от Моцарт имаше един съвършен изпълнител. Притежаващ изключителни технически възможности, богато пиансиран в темброво и динамично отношение тон, завидна музикалност и чувство за стил, солистът поднесе на публиката възвущащо и дълго помнещо се изпълнение.

В изсвирените на бис произведения от Счелонек и Бритън солистът затвърди впечатлението за негова та висока класа и умение да

интерпретира съвременни музикални произведения.

Трябва да се отбележи чудесният съпровод на оркестъра, който, независимо от майкия си състав, осъществява подчертано енергичен и особено подходящ акомпанимент.

С големите си възможности в претворяването на трудната във всяко отношение музика на Моцарт съставът ни запозна и с изпълнената „на един дъх“ след първия концерт на бис и в началото на втория концерт увертюра към операта „Сватбата на Фигаро“, съчетавайки задължителното в случая стремително темпо с финеса и изразителността на мелодичния рисунок.

Симфоникът Бетховен бе представен в двете програми на оркестъра с три от най-крупните му творби.

Симфония № 8 се открива със своята ведрост, радостна, изпълнена с безгрижна закачивост и хумор музика. Отделните ѝ части спомагат да се утвърждава ос новното в творбата светло и оптимистично настроение. Диригентът и оркестърът успяха да изтъкнат тези характерни качества във всички моменти на музикалното развитие, което обединява симфоничния цикъл. Особено успешно бе постигната третата част — минует, единственят в симфоничното творчество на Бетховен, разкривайки неговите жанрови черти.

Отличното изпълнение на Концерт № 4 за пиано и оркестър от Иван Дренников се отличава със съвършеното преодоляване на проблемната в техническо и музикално отношение солистична партия, изтъквайки две те основни начала в творбата: геронко-драматичното и лирико-експресивното. Силно впечатление прави богатата тонова палитра, използвана от солиста — от мощните неспокойни кульминации до вългбената, задъшевна лирика. В такъв план бе изграден и съпроводът, който бе равностоен участ

ник в изграждането на това симфонично по своите качества произведение.

Безспорна кульминация в представянето на немските гости бе Симфония № 7 от Бетховен. Тук диригентът и оркестърът разкриха напълно своите огромни възможности в претворяването на мащабни в музикално и крупни в идейно отношение творби.

С голямо умение бе изтъкната характерната и определена цялостното развитие на творбата черта — нейната танцовалност, изразена чрез ритмичната характеристика на отделните части. Величествено, в широки и спокойни линии бе изразено обширното въстъпление като естествено и неизбежно въведение към танцовалната стихия на първата част. В такова настроение и подчертано енергично и стремително темпо бяха реализирани третата и четвъртата част на симфонията. Трябва специално да се подчертае изпълнението на втората част, която по-малко бе потърсена като асоциация на траурно-тържествено шествие, а бе подчертана идеята за героничното като неизменно жизнелюбиво начало. В този аспект много естествено бе намерено преминаването към мажорните и спокойни епизоди, продължаващи и утвърждаващи развитието на тази идея.

Публиката горещо и продължително аплодира изкуството на диригента и оркестъра, които им подариха едно проникновено изпълнение на прочутата ария от Бах.

Наличието на оркестранти от Русенската филхармония в състава на Симфоничния оркестър на Лайпцигското радио има и известна символическа стойност — дружба и сътрудничество между родите чрез музикалното изкуство, неотменна и основна част от съдържанието на музикалните празници в нашия град.

Силви СТАМБОЛИЕВ,
директор на Русенската
филхармония